

POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Pastuszko (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Czubik

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie ze skargi M. K.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku w sprawie o sygn.
I ACa 1207/23,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 31 lipca 2025 r.:

1. odrzuca skargę;

**2. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego
w Gdańsku na rzecz M. K. kwotę 200 (dwieście) złotych uiszczoną
tytułem opłaty od skargi.**

Paweł Czubik

Grzegorz Pastuszko

Maria Szczepaniec

UZASADNIENIE

Pismem z 10 czerwca 2025 r. pełnomocnik M. K. (dalej: „skarżący”) wniósł do Sądu Najwyższego za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie I ACa 1207/23, toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku. Pismem z 23 czerwca 2025 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku przekazał ww. skargę do rozpoznania Sądowi Najwyższemu. W przedmiotowej skardze skarżący wniósł o:

I. stwierdzenie przewlekłości postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku w sprawie o sygn. I ACa 1207/23;

II. wydanie Sądowi rozpoznającemu sprawę o sygn. I ACa 1207/23 następującego zalecenia:

1. wyznaczenia terminu rozprawy przed sądem II instancji tak, aby rozprawa odbyła się najpóźniej w terminie do końca września 2025 r.,

- ewentualnie

2. gdyby wyznaczenie terminu rozprawy w postępowaniu przed sądem II instancji w ww. terminie nie było możliwe, wniósł o wydanie sądowi rozpoznającemu sprawę o sygn. I ACa 1207/23 zalecenia polegającego na wyznaczeniu terminu rozprawy w postępowaniu przed sądem II instancji tak, aby rozprawa odbyła się w najszybszym możliwym terminie;

III. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz skarżącego kwoty 2000 zł;

IV. zasądzenie od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Gdańsku – na rzecz skarżącego kosztów niniejszego postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Skarżący oświadczył w szczególności, iż:

1. zaniechanie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w sprawie o sygn. I ACa 1207/23, polegające w szczególności na niewyznaczeniu terminu rozprawy, podlega kontroli z punktu widzenia przesłanek warunkujących przewlekłość postępowania określonych w art. 2 ust. 1 oraz art. 2 ust. 2 ustawy;

2. ww. zaniechanie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku prowadzi do naruszenia prawa strony powodowej do rozpoznania sprawy bez zbędnej zwłoki;

3. postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie o sygn. I ACa 1207/23, trwa dłużej niż to konieczne;

4. ostatnia czynność Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w sprawie o sygn. I ACa 1207/23, została podjęta 27 listopada 2024 – pół roku temu;

5. Sąd Apelacyjny w Gdańsku do tej pory nie wydał zarządzenia wyznaczającego termin rozprawy;

6. bezczynność Sądu Apelacyjnego w Gdańsku powoduje, iż ochrona konsumencka gwarantowana skarżącemu przez przepisy prawa staje się prowizoryczna oraz bezskuteczna.

W piśmie Sądu Apelacyjnego z 16 lipca 2025 r. stanowiącym odpowiedź na skargę zgłoszono udział w sprawie oraz wniesiono o oddalenie skargi jako niezasadnej. Wskazano przy tym, że roszczenia pieniężne nie mają podstaw prawnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość skarga powinna zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy oraz 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

Przywołane regulacje dają podstawę do twierdzenia, że skarga spełnia wymagania formalne, o ile skarżący w uzasadnieniu skargi szczegółowo określi, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07). Bez podania powyższych okoliczności nie jest możliwa merytoryczna ocena skargi.

Regulacje te pozwalają jednocześnie przyjąć, że skarga powinna m.in. wskazywać okoliczności, które mają znaczenie dla strony i obrazują jej zachowania w sprawie. Brak tego elementu również wyklucza ocenę merytoryczną skargi.

Gdy idzie o treść niniejszej skargi, skarżący podał, że upatruje przewlekłości postępowania Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w szczególności w: „niewyznaczeniu terminu rozprawy – mimo iż strona powodowa złożyła ponad pół roku temu wniosek o wyznaczenie terminu rozprawy (dnia 29 października 2024 r.)”. Zaznaczył przy tym, że „(...) przedmiotowa sprawa wpłynęła do tut. Sądu 23 maja 2023 r. – dwa lata temu”. Podniósł też, iż „(...) wskazany przejaw beczynności Sądu Apelacyjnego w Gdańsku prowadzi do nieuzasadnionego przedłużania przedmiotowego postępowania, co z kolei przekłada się na naruszenie prawa Powoda do rozpoznania sprawy bez zbędnej zwłoki (...)”. Obok tego przytoczył liczne tezy orzecznicze dotyczące kwestii przewlekłości postępowania.

Tak skonstruowana skarga, mimo swej obszerności i bogatego zasobu rozważań teoretycznych, zdaniem Sądu Najwyższego nie spełnia przesłanki ujętej w art. 6 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 stycznia 2008 r., III SPP 46/07; 16 kwietnia 2024 r., I NSP 211/23). Powodem takiej oceny jest to, że skarżący nie przedstawił w tejże skardze żadnych konstruktywnych argumentów, a przez to nie wskazał, w czym – według niego – przejawia się przewlekłość w skarżonym przez niego postępowaniu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 9 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość odrzuca skargę.

Na podstawie art. 17 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania
zwrócono skarżącemu opłatę od skargi w wysokości 200 zł.

Paweł Czubik Grzegorz Pastuszko Maria Szczepaniec

[D.Z.]

[r.g.]